

Arrest

nr. 53 066 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de Itshekiri tribe te behoren. U bent geboren te Lagos op 10 juli 1961. Op 25 november 1989 huwde u met (L.A.K.) en samen met haar hebt u vier kinderen.

In juni of juli van het jaar dat u vierenveertig jaar oud werd, verhuisde u naar Warri. U beheerde er het bedrijf BAMFEM, dat audio- en videocassettes samenstelde. Op een dag kreeg u van de Nigeriaanse overheid de opdracht om een film van 'de militanten' te maken. In juli 2009 ontving u een brief van de 'Gbaramoty militanten' onder leiding van '(T.)', waarin stond dat u een spion was die informatie aan de overheid doorgaf. Begin augustus 2009 vernam u dat de inhoud van de film door één van uw medewerkers – (I.S.) – aan de Environmental Right Activist gelekt werd. De

Nigeriaanse overheid was boos en u ontsloeg (I.S.) eind augustus 2009. Toen u op 5 oktober 2009 van de bank naar huis ging, zag u een rookpluim en opwinding in de gemeenschap. Uw buur Mathew zei dat de militanten uw kantoor en huis in brand staken. U vond uw vrouw en kinderen niet en deed bij de politie aangifte van de brand. Nadien dook u onder bij vrienden. Tussen 5 en 8 oktober 2009 nam u de boot van Warri naar België. Op 23 november 2009, de dag nadat u in België arriveerde, diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vervolging vreest door 'de militanten' en door de Nigeriaanse overheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u vaag bent betreffende (uw vertrek naar) Warri.

U verklaarde dat u in juni of juli van het jaar dat u vierenveertig jaar oud werd, met andere woorden juni / juli 2005, terug naar Warri, het dorp waar u zaken kon doen, verhuisde. Toen u gevraagd werd waarom u van 'terugkeren' sprak – u werd immers geboren in Lagos en groeide daar ook op – gaf u aan dat u weer naar huis ging om te zien wat u met uw gemeenschap kon doen. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u eerder ooit in Warri woonde, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.4-5). Toen u gevraagd werd om enkele woorden van het Engels naar het Itshekiri – de taal van 'uw gemeenschap' – te verlaten, gaf u aan dat u de taal niet goed kent en u slechts enkele woorden kent en dat u daarom naar Warri ging, om 'uw' mensen te leren kennen (gehoor CGVS, p.5). Er dient te worden vastgesteld dat u wel erg vaag blijft betreffende uw beweegredenen om na vierenveertig jaar in Lagos gewoond te hebben, plots naar Warri te verhuizen. Toen u verder gevraagd werd of u in de stad Warri woonde, gaf u aan dat u tussen de stad en de dorpen woonde. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u eerder in de vragenlijst verklaarde dat u in 'Warri-stad' woonde, gaf u aan dat u nabij Warri woonde, maar dat je het 'stad' kunt noemen'. Toen u daarop gevraagd werd om dorpen nabij de plaats waar u woonde te noemen, gaf u Ijapa Village, Big Warri Village, Ode Village en Effurun Village op (gehoor CGVS, p.4). Van deze vier dorpen konden enkel 'Ode-Itsekiri' en 'Efferum' – respectievelijk ten zuidwesten en noordoosten van Warri-stad gelegen – gevonden worden (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd of u nog dorpen nabij de plaats waar u woonde te noemen, gaf u aan dat u er vier noemde en dat u steeds in Lagos woonde en nog maar net terugkeerde naar Warri. Toen u gevraagd werd of u – buiten de vier dorpen die u reeds noemde – nog dorpen nabij de plaats waar u woonde kon noemen, gaf u aan dat het alles was wat u nu wist (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd in welke straat het hoofdkantoor van Warri lag, gaf u aan dat u het niet wist, omdat u er pas nieuw was (gehoor CGVS, p.5). Toen u verder gevraagd werd om namen van krekens in de buurt van Warri te noemen, gaf u aan dat er verschillende krekens waren, zoals 'Camp5', 'Sapele Creek' en 'Ijaw Community Creek' (gehoor CGVS, p.6). Van deze drie krekens kon geen enkele in de buurt van Warri terug gevonden worden (zie administratief dossier). Overigens wist u zelf niet welke dorpen in de buurt van deze krekens lagen, omdat er militanten zitten en je er niet heen kunt gaan (gehoor CGVS, p.6). Van iemand die van juni / juli 2005 tot en met oktober 2009 in Warri woonde, mag men een betere geografische kennis van de buurt verwachten. Gelet op bovenstaande vagen verklaringen, kan geen geloof worden gehecht aan u beweerde verblijf in Warri.

Verder dient te worden vastgesteld dat u betreffende de militanten vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde.

U verklaarde dat u in Warri een het bedrijf BAMFEM, dat audio- en videocassettes samenstelde, beheerde en dat u van de Nigeriaanse overheid de opdracht kreeg om een film van 'de militanten' te maken (gehoor CGVS, p.9). U gaf verder aan dat u in juli 2009 ontving u een brief van de 'Gbaramoty militanten' onder leiding van '(T.)', waarin stond dat u een spion was die informatie aan de overheid doorgaf. In de brief stond verder dat ze u zouden vermoorden en uw familie zouden ontvoeren (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat u dacht dat deze brief een grap was. Toen u gevraagd werd of u naar de politie ging met deze dreigbrief, ontweek u de vraag door te stellen dat de politie in uw gemeenschap bang is van de militanten. Pas toen de vraag herhaald werd, gaf u aan van wel en dat de politie hierop in uw buurt ging patrouilleren (gehoor CGVS, p.10-11). Hieruit blijkt dat u uw verklaringen bijstelde naargelang de dossierbehandelaar doorvroeg. Het houdt immers geen steek dat u naar de politie zou zijn gegaan met deze brief als u – zoals u aanvankelijk verklaarde - de bedreigingen die erin werden geuit niet ernstig nam. U gaf aan dat u na het ontvangen van deze brief geen problemen meer

had met de militanten tot op 5 oktober 2009 uw huis en uw kantoor in brand gestoken werden (gehoor CGVS, p.11). Toen u erop gewezen werd dat u in de vragenlijst van het CGVS verklaarde dat de militanten eind oktober uw huis en kantoor in brand staken, gaf u aan dat het op 5 oktober was, dat u nadien aangifte deed bij de politie en dat u eind oktober uw dorp verliet (gehoor CGVS, p.11). Dit laatste is dan weer in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat u op 5 oktober 2009 uw land verliet vanuit Warri Port (gehoor CGVS, p.11). Toen u nadien gevraagd werd wanneer u juist naar Warri Port ging, gaf u eerst aan dat dit 21/22 oktober 2009 was. Nadien wijzigde u uw verklaring opnieuw door te stellen dat u tussen 5 en 8 oktober 2009 naar Warri Port ging, maar dat u het niet goed meer weet (gehoor CGVS, p.14). Ook uit voorgaande blijkt dat u uw verklaringen bijstelde naargelang de dossierbehandelaar u met uw eigen tegenstrijdigheden confronteerde. Betreffende de door u beweerde aanval op uw huis en kantoor op 5 oktober 2009, gaf u verder aan dat deze werd uitgevoerd door '(T.)' en zijn militanten en dat hij nadien weer naar de kreek in Camp5 ging, omdat hij daar woonde (gehoor CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat Camp5 tot mei 2009 een kamp was van de MEND militia onder leiding van (T.), maar dat Camp5 sinds mei 2009 bezet werd door de Joint Task Force. Toen u gevraagd werd om – buiten de door u genoemde Gbaramatu militanten – rebellenorganisaties in de Niger Delta te noemen, gaf u aan dat u nog Okahah Group kende en dat er nog vele andere waren, maar dat u er verder geen kende. Pas toen de dossierbehandelaar de naam 'MEND' liet vallen, gaf u aan dat u deze groepering vergeten was'. Toen u gevraagd werd wie de leider van MEND was, gaf u aan dat het vergeten bent, maar dat hij een grote zwarte, gemene en dodelijke man is (gehoor CGVS, p.13). Bovenstaande tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende de militanten onder leiding van '(T.)', maken het verder ongeloofwaardig dat u ooit problemen met hen gekend zou hebben.

Verder dient te worden vastgesteld dat ook betreffende de vervolging door de overheid vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zoals eerder aangehaald verklaarde u dat u in Warri het bedrijf BAMFEM, dat audio- en videocassettes samenstelde, beheerde en dat u van de Nigeriaanse overheid de opdracht kreeg om een film van 'de militanten' te maken (gehoor CGVS, p.9). Volgens uw verklaringen had u niet alleen problemen met militanten onder leiding van '(T.)', ook de Nigeriaanse overheid was begin augustus 2009 kwaad op u nadat één van uw medewerkers – (I.S.) – de inhoud van de film doorgaf aan de Environmental Right Activists. Hierop riep u (I.S.) bij u en eind augustus 2009 ontsloeg u hem (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd wat de reactie van de overheid was op het feit dat u (I.S.) ontslagen had, ontweek u de vraag door te herhalen dat de regering kwaad was omdat uw organisatie informatie gelekt had (gehoor CGVS, p.9). Toen u later opnieuw gevraagd werd of u nog iets hoorde van de regering nadat u (I.S.) ontslagen had, gaf u plots aan dat de overheid u zocht, omdat ze wilden dat u vragen zou beantwoorden, maar dat u er niet op inging, omdat ze u zouden folteren en opsluiten (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd wanneer de overheid u juist zocht gaf u aan dat dit begin augustus was en dat u zich de volgende dag moest aanbieden. U gaf aan dat u nadien nog een opsporingsbevel ontving en dat ze u zochten omdat u zich niet aanmeldde (gehoor CGVS, p.11). Toen u erop gewezen werd dat u in de vragenlijst van het CGVS nooit melding maakte van problemen met de overheid – terwijl u nu plots vervolging vreest door de Nigeriaanse overheid –, ontweek u de vraag door opnieuw te stellen dat de overheid u zocht, omdat ze wilden dat u vragen zou beantwoorden, maar dat u er niet op inging, omdat ze u zouden folteren en opsluiten (gehoor CGVS, p.11). Toen u er opnieuw op gewezen werd dat u in de vragenlijst van het CGVS nooit melding maakte van problemen met de overheid, gaf u aan dat u kort moest zeggen wat u hier bracht (gehoor CGVS, p.11). Dat u bij in de vragenlijst van het CGVS nooit melding maakte van problemen met de overheid en dat dit – cruciale – element (het betreft immers één van de elementen die u vreest bij terugkeer naar Nigeria) pas achteraf werd toegevoegd maakt dat asielrelaas verder verzonnen overkomt. Bovendien gaf u aan dat u op 5 oktober 2009 naar de politie ging om aangifte te doen van de brandstichting, wat iemand die vreest voor opsluiting en foltering redelijkerwijze niet zou doen. Dit toont verder het weinig doorleefde karakter van uw verklaringen aan. Er kan dan ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde kopie van uw Nigeriaanse (vervallen) paspoort (nr. A2552648) en uw geboorteakte tonen uw identiteit aan, waaraan niet wordt getwijfeld. Verder legde u een huwelijksakte neer waaruit blijkt dat u op 25 november 1989 huwde u met (L.A.K.), waaraan niet wordt getwijfeld. Verder legde u de geboorteaktes van twee van uw kinderen

neer, welke verder niet relevant zijn met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Verder legde u een werknemerskaart van het bedrijf BAMFEM, een bewijs van een kapitaalsverhoging en een bewijs van inschrijving van BAMFEM neer. Hieruit blijkt dat u een belangrijke functie hebt binnen het bedrijf BAMFEM. Deze documenten tonen op geen enkel punt aan dat u daadwerkelijk problemen gehad zou hebben met de Nigeriaanse overheid óf met militanten. Bovendien dienen om enige bewijskracht te hebben, de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De door u neergelegde foto's, waarop volgens u uw bedrijf dat in de as werd gelegd te zien is (gehoor CGVS, p.10), tonen op geen enkel punt aan dat u daadwerkelijk problemen gehad zou hebben met militanten. Bovendien is het wel erg merkwaardig dat er in deze 'ruïnes' geen brandsporen op te merken zijn en dat de 'blauwwitte naambordjes' gloednieuw lijken.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker verwijst verder naar de definitie van vluchteling vervat in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en meent dat hij voldoet aan alle voorwaarden vervat in deze definitie.

Verzoeker spreekt van terugkeren naar Warri omwille van twee redenen. Enerzijds ging verzoeker voor zijn definitieve verhuis in 2005, af en toe naar Warri om er vrienden te bezoeken. Bovendien woont daar de Itshkiri-tribe, waarvan hij deel uitmaakt in Warri. Vandaar dat de definitieve verhuis van Lagos naar Warri, aanvoelde als 'thuiskomen', het *terugkeren* naar zijn roots. Voorts verhuisde verzoeker eveneens naar Warri omdat de zaken in Lagos niet meer goed gingen, terwijl er in Warri nog veel mogelijkheden waren. Verzoeker wijst er voorts op dat zijn eerste taal Engels is en dat hij bijna zijn hele leven in Lagos heeft gewoond, waar het Engels overheerst. Wat betreft de plaats waar verzoeker woonde in Warri, is er geenszins sprake van een tegenstrijdigheid als hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken spreekt dat hij in Warri-stad woont en op het CGVS weergeeft dat het om een 'suburb' gaat. Hij geeft slechts een verduidelijking weer. Aangaande zijn beweerde beperkte geografische kennis van de regio van Warri, merkt verzoeker op dat hij pas recent in Warri verbleef waar hij woonde en werkte in dezelfde buurt. Hij ging de regio niet gaan verkennen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het feit dat hij enkele dorpen en kregen opnoemt die door het CGVS niet worden teruggevonden, niet wijst op het niet bestaan van deze dorpen en kregen. Het is duidelijk dat het CGVS niet heeft stil gestaan bij de waarschijnlijkheid dat omwonenden een officieuze naam gebruiken die verschillend is van de officiële naam. Verzoeker wijst er voorts op dat er veel kregen zijn, waaronder heel veel illegale kregen. Het niet kunnen noemen van de straat waar het hoofdkantoor ligt, kan geenszins een argument zijn om het verblijf van Warri te ontkennen. Warri is een stad met meer dan 500.000 inwoners en bijgevolg met meerdere postkantoren.

Inzake de problemen met de militanten, geeft verzoeker toe dat hij de vraag van het CGVS verkeerd begrepen heeft. Hij heeft in juli 2009 een dreigbrief ontvangen van de militanten. Hij meende dat dit een grap was en ging met deze brief niet onmiddellijk naar de politie. Voorts wijst verzoeker erop dat de feiten die hij in zijn thuisland heeft meegemaakt heel traumatisch waren, net zoals de reis van Nigeria naar België een ingrijpende ervaring was. Doordat hij nog steeds niet bekomen was van de gebeurtenissen en de reis, had hij moeite met data. Nog steeds heeft verzoeker moeite om juiste data te noemen van de opeenvolgende gebeurtenissen in oktober 2009. Verzoeker stelt dat zijn huis werd aangevallen en in brand gestoken op 5 oktober 2009, dat hij twee tot drie dagen later naar Warri Port is vertrokken en dat hij pas eind oktober op de boot is gestapt. Over de kennis van verzoeker aangaande de militanten, onder meer het weten waar 'Tompolo' en zijn militanten woonden, dient te worden opgemerkt dat hij de zaken heeft weergegeven zoals het hem is verteld.

Verzoeker volhardt dat de Nigeriaanse overheid hem zoekt omdat één van zijn werknemers informatie had gelekt. Verzoeker volhardt eveneens in het feit dat hem tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verteld slechts een kort relaas weer te geven, dat er niet veel tijd was en dat

hij het volledige relaas in detail tijdens het gehoor op het CGVS kon weergeven. Betreffende de tegenstrijdigheid tussen de vrees voor de overheid enerzijds en de aangifte van de brand bij de politie anderzijds, merkt verzoeker op dat hij een aangifte van de brand bij de lokale politie heeft gedaan, terwijl hij gezocht werd door de politie op een hoger niveau. Tussen het lokale en het hogere niveau is er geen contact, in tegenstelling tot de geïntegreerde samenwerking in de Westerse landen.

2.2. Waar verzoeker als verschoningsgrond voor zijn beperkte kennis aangaande dorpen en kreken gelegen in de buurt van Warri aanvoert dat hij pas recent in Warri verbleef, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde van juni/juli 2005 tot oktober 2009 in Warri te hebben gewoond zodat het zeker niet onredelijk is, gezien verzoekers verblijf van meer dan vier jaar in Warri, enige kennis omtrent omliggende dorpen en andere plaatsen te verwachten. Wat de stelling van verzoeker betreft dat het feit dat hij enkele dorpen en kreken opnoemt die door het CGVS niet worden teruggevonden, niet wijst op het niet bestaan van deze dorpen en kreken en dat het waarschijnlijk is dat omwonenden een officieuze naam gebruiken die verschillend is van de officiële namen, merkt verweerder terecht op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die niet objectief onderbouwd is en evenmin afdoende is om de informatie waarop de commissaris-generaal steunt te weerleggen of te ondergraven. Ook de overige verklaringen van verzoeker als zouden er in Warri veel 'illegale kreken' zijn waar een normale burger niet naar toetrekt en als zouden er meerdere postkantoren in Warri zijn, zijn niet van die aard dat zij afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Van iemand die zich profileert als zaakvoerder van een bedrijf dat in opdracht van de overheid een film maakt over lokale problemen, *in casu* omtrent de problematiek van de militanten in de Niger-delta, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft over zijn voorgehouden streek van herkomst.

Inzake verzoekers verklaringen in het verzoekschrift dat hij, na het ontvangen van de dreigbrief in juli 2009 niet onmiddellijk naar de politie is geweest en slechts na de brand naar de politie ging, blijkt dat deze haaks staan op de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor en waar hij uitdrukkelijk stelde naar de politie te zijn geweest waarna de politie patrouilleerde in zijn buurt. Verzoeker overtuigt geenszins waar hij zijn verklaringen tijdens zijn gehoor tracht uit te leggen door te stellen dat hij de vraag van het CGVS niet begrepen had aangezien uit de lezing van het gehoorverslag (p. 10-11) blijkt dat de vraagstelling hieromtrent duidelijk was en dat verzoeker eveneens duidelijk heeft geantwoord dat hij zich na het ontvangen van de brief in juli 2009 tot de politie heeft gewend.

Waar verzoeker voorts zijn verklaringen aangaande het tijdsverloop van de gebeurtenissen in oktober 2009 herhaalt zoals hij ze heeft weergegeven tijdens het gehoor en vervolgens wijst op de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt, merkt verweerder terecht op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker deze die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekers kennis met betrekking tot de organisatie van 'T.' en overige rebellenorganisaties, zoals MEND, die actief zijn in de Niger Delta beperkt is. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die de vaststellingen van de bestreden beslissing hieromtrent in een ander daglicht stellen, noch ontkracht verzoeker de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker aangaande de verblijfplaats van 'T.' en zijn mannen niet correct zijn. Dit klemt des te meer daar verzoekers onwetendheid omtrent belangrijke elementen en figuren van de problemen in de Niger-delta niet verzoenbaar is met het voorgehouden profiel van een persoon die in opdracht van de regering een film diende te maken over militanten die daar opereren.

Behoudens het feit dat uit de 'vragenlijst' geenszins blijkt dat verzoeker niet de kans zou gekregen hebben om zijn vrees voor de Nigeriaanse overheid ter sprake te brengen, merkt verweerder terecht op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als zijn vrees voor de Nigeriaanse overheid (zie ook de vraagstelling onder punt 4 van de 'vragenlijst') zou vermelden.

Verzoeker slaagt er bovendien evenmin in aannemelijk te maken welke 'informatie' die hij zou hebben (gehad) over de militanten aanleiding zou kunnen geven voor vervolging door de overheid daar "*[d]e film ging over hoe militanten in de Niger Delta werken. Hoe ze doden en regeringsgebouwen aanvallen. Regering wil hen amnestie aanbieden*" (administratief dossier, stuk 5, p.9). Verzoeker slaagt er niet in geloofwaardig te maken hoe feiten die de overheid bekend zijn en waarover hij diende te filmen, aanleiding zouden kunnen geven tot vervolging.

Verzoeker brengt ook geen element aan ten aanzien van de foto's van het beweerdelijk afgebrand gebouw waaromtrent de bestreden beslissing zeer terecht opmerkt dat "(...) *het wel erg merkwaardig [is] dat er in deze 'ruïnes' geen brandsporen op te merken zijn en dat de 'blauwwitte naambordjes' gloednieuw lijken*".

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de kwestieuze onwetendheden en vaststellingen om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing nagelaten werd om de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te motiveren. Het CGVS heeft nagelaten om het geweld in de Niger Delta uitgaande van de militante groepen en de voortdurende mensenrechtenschendingen in overweging te nemen teneinde verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker verwijst ter ondersteunen naar 'Country of Origin Information Report: Nigeria' van UK Home Office en het 'World Report 2010, events of 2009' van Human Rights Watch.

3.2. In de mate dat verzoeker al afkomstig zou zijn uit de Niger Delta is (zie het sub 2.2. gestelde), maakt zijn verwijzing naar de algemene situatie in de Niger Delta en naar verschillende rapporten terzake nog niet aannemelijk dat er in de Niger Delta een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS